

UZ PREDSTAVU »PRIČA O SVJETLU« IVICE ŠIMIĆA IZVEDENU U KAZALIŠTU »MALA SCENA«

Lirika iz obične kartonske kutije

Iako najavljena kao predstava za predškolsku publiku, najnovija »Priča o svjetlu« Ivica Šimića svojom poetskom jednostavnošću, mirom i domišljatim scenografskim rješenjima Dinke Jeričević funkcionira kao mamac za mnogo širi dobn raspon publike. I djeci i odraslima, naime, strahovito nedostaju izvedbe, prostori i umjetnički sadržaji slobodni od buke, plastike i vašarskog šarenila, u kojima bi bar dio užitka otkrivanja kazališnog svijeta bio prepušten gledateljskoj mašti.

»Priča o svjetlu« zamišljena je kao suptilni poziv na interakciju njezina izvođača, autora i redatelja, Ivica Šimića, s malim gledateljskim partnerima. Šimić djeci predstavlja Luksa, živahnu svjetlost sobne lampe, uz koju je najbolje »čitati slikovnice i gledati fotografske albume«. Sve što vidimo na sceni lako možemo i sami napraviti, o tome ispričati neke nove priče i samim time doprinjeti da zajednički ekspe-

riment kazališne igre traje i nakon završetka predstave.

Šimić ne nastupa kao profesor fizike. Nije mu cilj razjasniti djeci fotone, lasere ili lom svjetla. Naprotiv, tihim ulaskom u zatamnjeni prostor kazališta publika se upoznaje s različitim svjetlucavim predmetima, imajući prilike naslutiti da se iza kružića svjetla možda krije prava pravcata osobnost po imenu Lux ili da u najobičnijoj kartonskoj kutiji, doduše osvijetljenoj iznutra,

Ivica Šimić spretno uspostavlja emocionalni krug svjetla, uvažavajući glasove malih gledatelja i nudeći im da opipaju, opišu ili pogledom slijede predstavljene svjetlosne predmete

možda »stanuje« nečiji san.

Snovi u kutijama čiju izradu potpisuje Hana Letica nalik su na asimetrično raspoređene loptice, oblake, snjegoviće, planete, stabla, srebrne kugle, ogledalca... Svako dijete može proviriti u neku od kutija i saznati što sanjaju druga djeca, roditelji, bake i djedovi. Starija djeca svjesna su da je i samo kazalište kutija za snove. Mlađoj je djeci zanimljiva obiteljska priča o mami astronomkinji i tati majstoru rasvjetle, paralelno zagledanima u daleke ili bliske svjetlosti.

Ivica Šimić kao izvođač spretno uspostavlja emocionalni krug svjetla, uvažavajući glasove malih gledatelja i nudeći im da opipaju, opišu ili pogledom slijede predstavljene svjetlosne predmete. »Priča o svjetlu« utoliko predstavlja kvalitetan primjer kazališta za djecu koje poštuje i izvedbeno integrira svoju publiku, zajedno s njom odgonetajući tinjanje svijeće, petrolejskog

Kazalište kao kutija za snove – iz predstave »Priča o svjetlu«

svjetla, sobne lampe, kazališnog reflektora, fotografija.

Jedina zamjerka uprizorenju tiče se pomalo rasutog završetka, u kojem djeca »preuzmu« pozornicu i ponudene predmete, umjesto da ih se iz prostora igre jednako nježno i znalački izvede, kao što ih se uvelo. Iz dječje perspektive, ovo nije nedostatak već pravedna pobjeda nagomilane zna-

tiželje, ali u toj invaziji pozornice gubi se dio fine iluzije koju je prethodno uspostavila »Priča o svjetlu«. U novim igranjima, apeliram za finale u kojem svjetlo ostaje tajanstveni i ne do kraja objašnjeni prijatelj mališana, a ne samo ispravno korišteni prekidač. Iluzija je, naime, veoma dragocjeni saveznik izvedbenih umjetnosti.

Nataša GOVEDIĆ